

Jan a Marie

Na okraji Prahy žije jedna čtyřčlenná rodina. Maminka pekařka a tatínek podnikatel. S nimi žijí také jejich dvě děti. Šestnáctiletý Jan a dvanáctiletá Marie. Jak už to tak bývá, tak Mařenka byla vždy ta pečlivější a poslušnější než její starší bratr. Ráda pomáhá mamince s pečením nejrůznějších laskomin a s tatínkem jezdí každý týden do lesa pracovat se dřevem. Tatínek moc rád kutí, a proto si založil firmu s ručně vyráběným nábytkem.

Jednoho teplého dne, kdy doma neměl nikdo co na práci, tatínek rozhodl, že takhle se akorát marní čas, a proto půjde každý něco dělat. Uvědomil si, že už dlouho nebyl v lese. Maminku napadlo, že může upéct všemi oblíbený jahodový koláč z lesních jahod, ale jelikož doma nemá žádné, poslala Mařenku, aby jela s tatínkem a v lese nějaké nasbírala. Všem se moc nápad líbil, až na zrudlého Honzu. Nechtěl nic dělat, kromě toho, že zůstane doma a bude se dál dívat na své filmy, které si po dobu několika dní pouštěl pořád dokola. Maminka se o něj začala bát, aby se z toho dočista nezbláznil, a tak ho do lesa poslala taky. Moc se mu sice nechtělo, ale na výběr stejně neměl.

Když dojeli na místo, Honza si řekl, že půjde raději s Mařenkou sbírat jahody, že už to nějak bude muset přetrpět. Pořád lepší než se potit při práci se dřevem. Tatínkovi vše sdělili a ten jim dal ještě pár rad: „Běžte tak daleko, dokud budete slyšet auta z dálnice, až je už slyšet nebudete, je to varování pro vás, že se musíte rychle vrátit. Za dvě hodiny se vraťte! Je vám vše jasné?“ zeptal se tatínek důrazně. „Jo!“ odpověděl Honza oprskle.

Asi za hodinu a půl si Mařenka vzpomněla, že už by měli jít, aby došli včas zpátky, ale po chvílce bloudění lesem oba zjistili, že neslyší žádný hluk z dálnice. Za další půl hodinu začalo slunce pomalu zacházet a Mařenka začala mít strach. Zavolat z mobilu ani jeden nemohli, protože neměli signál. „Určitě už nás tatínek hledá a má o nás veliký strach,“ pravila vystrašeně Mařenka. „Símtě, chováš se jak mimino. Najdu někde dobrou strom, vylezu na něj a kouknu se, jestli někde nevidím světla z dálnice,“ rozvázně odvětil Honza. Na stromě byl tak minutu a hned zase slezl dolů. Prý tam v dáli opravdu viděl světýlko, a tak šli přímo za ním. Po čtvrt hodině chůze došli k jakési divné chatrči, kolem které se válel ještě divnější odpad a příšerně moc zbytečného harampádí. Chatrč měla okénko, do kterého Honza opatrně nahlédl, aby zjistil, kdo je uvnitř a co tam dělá. Zděšením uskočil, když viděl, že je tam u stolku stařena, která vaří drogy. „To je přece perníkový doupě! Ježíši! Musíme zmizet!“ Ale ještě než to stačil doříct, smekl se pod ním plechový sud a spadl. To už, ale vylezla stařena se slovy: „Kdo mi to tady dělá nepořádek a nenechá mě v klidu pracovat? Co?“ Honza i Mařenka se upřeně dívali do tváře té stařeny, která měla ještě ke všemu v ruce pušku a prosili ji, aby mohli odejít. „Cože? Dvě pitomé děti? Kde jste se tu vzaly? Půjdete hezky se mnou! Ještě byste mě někomu napráskaly!“ Děti ani nemukly a stařena je donutila, aby šly do chatrče. Tam děti zamkla do tmavé komory. Věznila je tam celé dva dny a jedině, co tam měly k jídlu, byl sáček s jahodami a trochu pití ještě z domova. Celou dobu, co si jich stařena nevšímala, tak vymýšlely, jak se dostanou pryč.

Po nějaké době, si stařena vzpomněla na děti a přemýšlela, co s nimi provede. Chtěla je uspat a pak odtáhnout do lesa, daleko od chatrče. To však ještě netušila, že za dveřmi čeká Honza s lahví od vína, aby s ní stařenu praštil. Sotva odemkla dveře dostala ránu do hlavy a upadla na zem. Honza popadl Mařenku za ruku, odhodil hrdlo lahve, které mu zůstalo ještě v ruce a rychle utíkali pryč z chatrče. Oba měli opravdu velké štěstí, protože kdyby se to celé odehrálo jen o něco později, tak už se asi nedostanou ven. Chatrč totiž vyletěla do povětří. Když uslyšeli výbuch, lekli se. Z dálky uviděli, co se stalo. „Proč se to stalo?“ zeptala se ještě víc vystrašenější Mařenka. „Když se vaří drogy s neopatrností, tak se tohle občas stává...“

uklidnil ji Honza. „Teď je ta babizna jako v rozžhavené peci a už ji nemůže nic zachránit,“ s úlevou dodala Mařenka. „Ano to máš tedy pravdu.“

Po několika hodinách je oba našla policie, jak vyčerpaní a hladoví spí na palouku v lese. Probrali se až v nemocnici, kde na ně čekali rodiče s otevřenou náručí. Všichni byli moc rádi, že se nikomu nic nestalo. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.